

Arrest

nr. 193 825 van 17 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en die wettelijk wordt vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 17 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2017 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 augustus 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 28 december 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen wordt geen beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.3. Op 22 maart 2017 dient de voogd, in toepassing van de artikelen 61/4 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvraag om verblijfsmachtiging in.

1.4. Op 25 april 2017 vindt in het kader van deze procedure een gehoor plaats.

1.5. Op 9 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 17 juni 2017 in kennis werd gesteld. De motieven luiden als volgt:

"Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan dhr. Sloomans Frank, van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,

bevel gegeven de genaamde A.W.,

(...) van nationaliteit Afghanistan (te zijn),

(...)

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 1° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkene is noch in het bezit van een paspoort, noch van een visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden.

Betrokkene arriveerde op 12.08.2015 in België. Diezelfde dag kwam hij zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en werd hij gesignaleerd aan de Dienst Voogdij. De voogd die werd aangesteld op 31.08.2015, diende op 03.12.2015 samen met zijn pupil een asielaanvraag in. Op 28.12.16 oordeelde het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat betrokkene niet in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatus, noch voor het statuut van subsidiaire bescherming. De voogd wenste niet in beroep te gaan tegen deze beslissing.

Vervolgens dient de voogd op 22.03.2017 een aanvraag in bij bureau MINTEH waarbij hij beroep doet op de specifieke bepalingen overeenkomstig artikelen 61/14 t.e.m. 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In zijn aanvraag meldt de voogd het volgende: "Betrokkene heeft zijn land ontvlucht wegens de aanhoudende dreiging van de Taliban. Zijn oudste broer A werkt voor de Special Forces van het Afghaanse leger. Hierdoor volgden diverse dreigingen van de Taliban jegens het gezin. Gezien de oudere broer weigerde te stoppen mijn zijn functie werd op een dag, de vader vermoord. Er werd gevreesd dat betrokkene hetzelfde lot zou beschoren.

Betrokkene heeft diverse stappen ondernomen voor het bewijzen van zijn identiteit via een Taskara. Daarnaast heeft hij ook verschillende appreciatiebrieven en foto's van zijn broer Abdullah in zijn functie. Hij zet zich ten volle in om te studeren en te integreren, zie o.a. schoolresultaten en resultaten van Taekwondo met o.a. aanbevelingen van de trainer. Om die redenen vraagt de voogd een machtiging tot verblijf.

Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15 december 1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een gehoor bij bureau MINTEH op 25.04.17.

Gedurende het gehoor bleef betrokkene bij zijn vluchtmotief dewelke hij reeds uitgebreid kon uiteenzetten tijdens het gehoor van het CGVS. Er werd daarnaast specifiek gepolst naar de familiale omstandigheden en netwerk in zijn herkomstland. Hierbij verklaarde hij dat zijn andere siblings nog in Afghanistan verblijven en dat er 1 oom regelmatig bij hen langs kwam thuis waar hij nu nog steeds contact mee heeft sinds zijn verblijf in België. Daarnaast heeft hij ook telefonisch contact met zijn oudste broer Abdullah wanneer deze bereikbaar is in zijn legerbasis.

Betrokkene benadrukte tijdens het gehoor vooral zijn goede intergratie in België en verwijst hierbij naar de schriftelijke aanbevelingen van zijn omgeving (vrienden/trainer sportclub/...) die de voogd reeds

toevoegde bij de aanvraag. Hij geeft aan in Afghanistan niet dezelfde kansen te krijgen als hier in België.

Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier, de verklaringen van betrokkene en de bekomen informatie tijdens het gehoor op 25.04.2017, kan men niet stellen dat de duurzame oplossing voor betrokkene noodzakelijk in België ligt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de verklaringen aangaande de vermeende problemen in Afghanistan reeds onderzocht en verworpen werden door de daartoe competente asielinstanties. Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelde immers dat betrokkene niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling of het subsidiaire beschermingsstatuut. In hun beslissing d.d. 28.12.2016 melden zij dat zijn verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die rechtsreeks aanleiding gevormd hebben voor zijn vertrek "weinig overtuigend zijn, weinig consequente verklaringen en beperkte bewijswaarde bevatten."

Daargelaten, merken wij op dat de toepassing van de procedure voorzien in artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980 niet kan worden aangewend als een soort van hoger beroepsmiddel tegen een beslissing van het CGVS en/of de RW. Bij de bepaling van de duurzame oplossing en de toepassing van artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980 is het geenszins de bedoeling dat de criteria van de Conventie van Genève afgetoetst worden, noch dat men een oordeel velt over het feit of de betrokkene al dan niet in aanmerking komt voor een subsidiaire bescherming rekening houdend met de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. De wetgever heeft deze procedures duidelijk van elkaar gescheiden en uit de algemene economie van de wet van 15/12/1980 kan voormeld onderscheid afgeleid worden.

Bijkomend lijken de verklaringen van betrokkene niet coherent met deze gedaan tijdens de signalementsfiche, voornamelijk betreffende zijn familiale situatie. Zo verklaarde hij bij het opstellen destijds 2 broers te hebben, (zie signalementsfiche d.d. 12.08.2015: 1 broer rond leeftijd 22 jaar en 1 broer rond de leeftijd van ongeveer 11 jaar). Ook tijdens zijn interview bij DVZ (03.12.2015) verklaarde hij 2 broers te hebben. (Een broer rond de leeftijd van 27 jaar en een broer rond de leeftijd van 11 jaar.) Nu daarentegen verklaarde hij echter 3 broers. (27jaar, 15 jaar en 11 jaar). De vraag kan gesteld worden waarom betrokkene op dergelijke vraag geen coherent antwoord kan geven bij de verschillende diensten bevoegd voor zijn asielaanvraag. Dat betrokkene gezien zijn leeftijd bepaalde hiaten in zijn vluchtverhaal heeft of bepaalde elementen niet kan plaatsen is begrijpelijk. Echter het niet correct weergeven van zijn kerngezin roept toch vragen op. Ook zijn verklaringen om België te verkiezen om asiel aan te vragen valt te betwisten. Eerder was het advies van de smokkelaar, dan weer van zijn broer. Er dient opgemerkt te worden dat dergelijke details geen beslissende rol spelen bij het bepalen van de duurzame oplossing an sich, echter wel meer en meer twijfels oproepen betreffende de globale waarachtigheid en geloofwaardigheid van zijn andere gedane verklaringen.

De bepalingen overeenkomstig artikel 61/14 t.e.m. 61/25 van bovenvernoemde wet, dienen in de eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie geen mogelijkheid op opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat hij bij terugkeer niet bij zijn familie terecht zou kunnen. Op dit moment is er nog steeds opvang en verzorging door de moeder mogelijk, die desgevallend steun kan krijgen van de familie. Op basis van zijn verklaringen blijkt niet dat hij slecht werd behandeld of er niet langer welkom is. Bovendien verblijven de andere siblings nog bij moeder of in het land. Betrokkene geeft te kennen dat ze niet over genoeg geld zouden beschikken om het vertrek van beide zonen te financieren (zie p10/15 gehoor d.d. 25.04.17). Gezien het kleine leeftijdsverschil met zijn jongere broer (15 jaar oud) kan men zich de vraag stellen waarom ook hij niet zou onderduiken voor de verklaarde bedreigingen indien het land verlaten financieel niet mogelijk is.

Daarnaast is het aan de verzoekende partij om alle noodzakelijke maatregelen te nemen teneinde de familie van de minderjarige op te sporen (artikel 479 van de programmawet van 24 december 2002). Tot op heden wordt niet aangetoond dat betrokkene om bovenvernoemde redenen, des te meer feiten tot op heden niet bewezen, niet meer terecht kan en opgevangen worden bij zijn familie in Afghanistan of dat er geen andere oplossing mogelijk is dan een noodzakelijk verblijf in België. Er zijn geen opzoekingen die het tegendeel bewijzen. De elementen waar we nu over beschikken, laten ons geenszins toe te besluiten dat geen invulling kan gegeven worden aan artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet.

Betrokkene arriveerde in België op 12.08.2015 en verblijft nu bijna 2 jaar in België. Hoewel hij tot nu toe een uitstekend integratie-traject aflegde dewelke hij ook benadrukt tijdens het gehoor bij bureau

MINTEH, wegen zijn integratie en opgebouwde banden niet op tegen zijn relaties in het land van herkomst waar hij geboren is en tot zijn 15 jaar en 6 maanden opgroeide. Het hoger belang voor betrokkene ligt duidelijk in zijn land van herkomst.

Tenslotte kan een verblijf in een vreemd land, ver van zijn oorspronkelijke habitat met een compleet andere cultuur en gewoonten, bijgevolg onmogelijk als duurzame oplossing worden gezien wanneer er nog sprake is van de mogelijkheid om in eigen land zijn leven verder te zetten bij zijn familie. Betrokkene beschikt met zijn 17 jaar bovendien over een zekere zelfstandigheid en maturiteit waardoor we redelijkerwijze mogen aannemen dat de opvang, zoals deze hem geboden werd in het verleden, ook bij terugkeer voldoende zal zijn. Niets weerhoudt hem ervan om met hulp van een organisatie te werken aan een terugkeerproject, zoals hieronder wordt gespecificeerd.

Rekening houdend met hetgeen hieraan voorafgaat en conform de specifieke bepalingen van de wet van 15/12/1980, bestaat de duurzame oplossing voor betrokkene niet in België en stelt Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop, alwaar een hereniging met zijn moeder en siblings tot stand komt. In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals IOM, Caritas en Fedasil. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op. Zij meent dat verzoeker niet het rechtens vereiste belang kan doen gelden nu een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing hem geen voordeel kan opleveren. Immers zou hij zich nog steeds in een illegale verblijfssituatie bevinden zodat de gemachtigde een bevel zou moeten afleveren dat conform artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt omgezet in een bevel tot terugbrenging. Nu geen schending van enige hogere rechtsnorm wordt aangetoond, kan de vernietiging hem geen nut opleveren.

3.2. In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van het feit dat men voor verzoeker een beroep wenst te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de Vreemdelingenwet en dat de voogd daartoe een aanvraag heeft ingediend. Deze bepalingen maken deel uit van het "hoofdstuk VII – Niet-begeleide minderjarigen" van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door de wet van 12 september 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het oog op de toekenning van een tijdelijke machtiging tot verblijf aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling (BS 28 november 2011). Deze wet schrijft voor dat een duurzame oplossing moet worden bepaald die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast, en beschermt die minderjarige tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden.

De bestreden beslissing bevat in casu dan ook meer overwegingen dan enkel de overweging dat de verzoekende partij op illegale wijze in het Rijk verblijft. Zij vormt tevens een omstandig antwoord op de verblijfsaanvraag op grond van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet waarnaar ook expliciet wordt verwezen. Indien deze beslissing wordt vernietigd, krijgt verzoeker uitzicht op een nieuwe beslissing inzake zijn verblijfsaanvraag, waarbij hij in geval van een positieve beslissing conform artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet uitzicht krijgt op een verblijfsdocument met een geldigheidsduur van zes maanden. Hieraan ontleent de verzoekende partij wel degelijk een belang.

Ter terechtzitting geconfronteerd met deze vaststellingen, doet de verwerende partij weinig meer dan volharden in de exceptie en neemt zij geen standpunt in over de hierboven vermelde vaststellingen. De Raad onthoudt dat verwerende partij niet ontkent dat de bestreden beslissing een antwoord vormt op een verblijfsaanvraag. Daar verzoeker in het kader van de uiteenzetting van zijn middelen precies aanvoert dat de terugkeer naar Afghanistan niet kan worden beschouwd als een duurzame oplossing in zijn hoofdte, moet de grond van de zaak worden onderzocht.

Waar verwerende partij voorhoudt dat zij in casu niet over een discretionaire bevoegdheid en dat zij bij een eventuele vernietiging niet anders kan dan een nieuw bevel tot terugbrenging te geven, benadrukt de Raad dat het aan de gemachtigde toekomt om in het kader van zijn bevoegdheden inzake vreemdelingenpolitie na te gaan of er garanties zijn qua opvang en tenlasteneming in het land van herkomst. In het arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013 stelt het Grondwettelijk Hof hierover: *“De bij artikelen 61/17, 61/18 en 74/16 van de wet van 15 december 1980 aan de minister of zijn gemachtigde toevertrouwde beslissingsbevoegdheid in het kader van zijn bevoegdheden inzake vreemdelingenpolitie wordt beperkt door de verplichting om een duurzame oplossing te bepalen die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast.”*

De verplichting om een duurzame oplossing te bepalen die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast, houdt in dat de gemachtigde, bij zijn beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken minderjarige. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie is vereist, zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° van de Vreemdelingenwet niet zo ruim als in de overige gevallen, deze in wezen discretionair is (cf. RvS (Algemene Vergadering) 2 april 2009, nr. 192.198, overwegingen 18-19). De bevoegdheid van de gemachtigde is dan ook niet geheel gebonden (RvS 4 juni 2015, nrs. 231.443 en 231.444 ; RvS 26 juni 2015, nr. 231.762)

Bijgevolg verwerpt de Raad de opgeworpen exceptie.

3.3. Ter terechtzitting wijst de Raad er op dat uit de voorliggende informatie blijkt dat de minderjarige verzoeker samen met een andere minderjarige uit de opvang zou zijn gevlucht en vraagt hij de partijen of zij hierover meer duidelijkheid kunnen verschaffen. De raadvrouw van verzoeker neemt via de domus litis telefonisch contact op met de voogd, die meedeelt dat de metgezel van de verzoekende partij intussen terug is opgedoken en dat dit ook voor de verzoeker wellicht spoedig het geval zal zijn. De verwerende partij geeft geen nadere toelichtingen maar stelt dat er thans geen bewijs voorligt dat de verzoekende partij nog in België verblijft. De raadvrouw van verzoeker repliceert dat er evenmin een bewijs van vertrek voorligt.

De Raad merkt op dat, gezien de minderjarigheid van de verzoeker, de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd en dat, in het hoger belang van het betrokken kind, een eventuele twijfel op dit punt niet in het nadeel van de verzoeker zal worden weerhouden. Partijen hebben hierbij geen verdere opmerkingen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 en 61/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de rechten van het kind. Verzoeker maakt ook melding van een manifeste beoordelingsfout. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“3.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken weigert aan de verzoeker het verblijfsrecht de volgende redenen

“(…)

3.2.

Ondanks dat er verschillende elementen zijn die aantonen dat verzoeker een inhumain leven zou leiden in Afghanistan, meent de Dienst Vreemdelingenzaken te kunnen concluderen dat de duurzame oplossing voor de verzoeker bestaat uit een terugkeer naar Afghanistan.

3.3.

- 3.3.1.

In de wet worden er drie opties naar voor geschoven als zijnde 'duurzame oplossing'.

"2° duurzame oplossing:

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;"*

(Zie artikel 61/14, 3° Vreemdelingenwet)

Uit de wettelijke bepaling blijkt dat alle opties evenwaardig zijn. Uit de wet blijkt niet dat aan één of andere optie de voorkeur dient gegeven te worden, indien er meerdere mogelijkheden zouden zijn.

Met alle omstandigheden van het dossier dient rekening gehouden te worden bij de keuze voor een bepaalde optie.

- 3.3.2.

De verzoeker zijn verklaringen zijn eenduidig en worden ondersteund door de verklaringen van de appreciatiebrieven en de foto's van zijn broer in zijn functie.

De beschrijving die de verzoeker geeft aangaande zijn familiale situatie, gestaafd door de nodige documenten, zoals de militaire dienstbewijs van zijn broer, gestaafd door algemeen gekende objectieve rapporten, kunnen bezwaarlijk als 'duurzame oplossing' in de zin van artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet beschouwd worden.

- 3.3.3.

Duurzaamheid houdt in:

'met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties'.

De verklaringen van de verzoeker tonen aan dat voor hem een dergelijke duurzame oplossing niet is weggelegd in Afghanistan.

- De vader verzoeker werd vermoord door de Taliban, omdat zijn zoon militaire actief is voor het Afghaans leger;*
- De moeder van verzoeker staat alleen in voor de zorg van twee kinderen;*
- De oudere broer van verzoeker is actief in het leger en is regelmatig op missie. Hij is zelden bereikbaar;*
- Verzoeker heeft twee jongere broer van 11 en 15 jaar die bij hun moeder wonen. Omwille van financiële redenen kan de 15 jarige broer niet vluchten. Zijn leven is in gevaar;*
- De familie van verzoeker leeft momenteel van liefdadigheid van een oom en de oudere broer van verzoeker;*
- Verzoeker genoot niet van een scholing in Afghanistan.*

Bij het bepalen van de 'duurzame oplossing' dient zekerheid te zijn omtrent de duurzaamheid van de oplossing. Er dienen garanties te zijn voor de opvang en verzorging van de minderjarige.

Bij enige twijfel omtrent de duurzaamheid bij terugkeer naar het thuisland dient geopteerd te worden voor een machtiging tot verblijf.

3.4.

- 3.4.1.

De vader van verzoeker is vermoord. De verzoeker heeft schrik dat hem hetzelfde zal overkomen, aangezien zijn broer nog steeds zijn functie als commandant bij het leger uitoefent.

De moeder van verzoeker heeft geen enkele inkomen en leeft van het geld dat haar broer en haar zoon kunnen missen.

Hoewel de moeder van verzoeker nog leeft en twee kinderen opvoedt, zal ze niet in de mogelijkheid zijn haar zoon te beschermen. Ze vreest momenteel al voor het leven van haar 15 jarige zoon. De vader van verzoeker werd vermoord door de activiteiten van Abdullah, de oudere broer van verzoeker.

De activiteiten van de oudere broer hebben voor problemen gezorgd. Hoewel de vader van verzoeker vermoord werd door de Taliban, kan Abdullah niet zomaar stoppen met zijn werk.

Als commandant in het leger heeft hij een bepaald gezag en respect afgedwongen. De taliban zal er alles aan doen om hem te vinden en te doden. Vandaar dat stoppen met zijn werk geen verandering zal brengen in het gezin. Hij zal steeds op de vlucht blijven. Het is ook de oudere broer Abdullah die verzoeker de gevaarlijke tocht naar Europa liet meemaken. In Afghanistan blijven was simpelweg geen optie. Als de Taliban de vader van verzoeker konden opsporen en vermoorden, zullen ze geen grote hindernissen ondervinden bij het opsporen en vermoorden van verzoeker. Zijn vrees is reëel.

De oudere broer van verzoeker behoort tot de geviseerde groep in Kaboel. Zijn aanwezigheid op zich vorm een gevaar voor verzoeker en binnenkort ook voor zijn 15 jarige broer. De jongere broer van verzoeker heeft ondertussen zijn puberteit bereikt. Dit is een excuus voor de taliban om hem te rekruteren of te vermoorden.

De terugkeer van verzoeker zou het gezin alleen maar in het vizier brengen van de taliban.

Verzoeker ziet niet in hoe de duurzame oplossing bij zijn moeder in Kabul ligt.

3.5.

Hoewel de moeder van verzoeker de enige is die in het verleden effectief de zorg droeg voor haar dochter, is zij heden ten dage niet in staat in te staan voor de zorgen van haar dochter.

- 3.5.1.

De moeder van verzoeker beschikt niet over een inkomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken hoort zich de vraag te stellen naar de duurzaamheid van de oplossing, waarbij er garanties op adequate opvang en verzorging voorhanden moeten zijn, naargelang de leeftijd en de graad van zelfstandigheid

Het is evident dat deze garanties er niet zijn.

De moeder van verzoeker kan niet meer in staan voor haar eigen onderhoud, laat staan voor het onderhoud van haar dochter.

Zij is volledig afhankelijk van aalmoezen en kan amper overleven.

- 3.5.2.

Verzoeker zal niet terug in zijn woonst in de stad kunnen wonen in de buurt van haar school, maar in de buitenwijken. Dit is noodzakelijk om te overleven.

Niet alleen zijn de buitenwijken van Kabul zeer gevaarlijk, maar er zijn ook amper humanitaire voorzieningen aanwezig die een humaan leven kunnen garanderen.

De basisbehoeften zijn absoluut niet voorhanden.

Er is geen enkel garantie dat verzoeker nog school zou kunnen lopen in Afghanistan.

Nochtans dient elk kind het recht op onderwijs te genieten. Dit wordt in verschillende verdragen gewaarborgd, onder meer in:

- artikel 26 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens
- artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag
- artikel 14 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker zal hoogstwaarschijnlijk vermoord worden door de taliban indien hij terugkeert naar zijn ouderlijk huis. Waar verzoeker zal wonen en verblijven blijft dan ook een raadsel.

3.6.

In de bestreden beslissing wordt kort verwezen naar het verblijf van verzoeker in België.

Verzoeker is reeds twee jaar in België. Hij heeft een uitstekend integratie-traject afgelegd in België. Verzoeker loopt school en doet aan sport. Dit zijn allemaal activiteiten die verzoeker niet zal kunnen uitoefenen in Afghanistan.

Hoewel verzoeker het grootste deel van zijn leven doorbracht in Afghanistan, is het België waar hij zich veilig voelt en zich ten volste kan ontwikkelen. De mogelijkheden zijn voor verzoeker duidelijk. In Afghanistan dient hij zich te verbergen en zal steeds in angst leven. Verzoeker en zijn voogd zijn er van overtuigd dat verzoeker beperkt zal worden in zijn dagelijks leven. Hoewel de band van verzoeker in Afghanistan langer duurde, is het de band die hij heeft met België etten malen sterker.

De omgeving van verzoeker zijn erg onder de indruk van hem. De positieve ingesteldheid van verzoeker hebben er voor gezorgd dat hij met de zelfde motivatie en toewijding naar school gaat en zijn sport beoefent. De duurzame oplossing ligt op fysieke en mentale vlak in België.

Duurzaamheid is de maatstaf.

Het leven dat de verzoeker alhier aan het uitbouwen is, kan omschreven worden als duurzaam en met een toekomstperspectief

Het leven dat de verzoeker in Afghanistan zal tegemoet zien is er één van onzekerheid en onveiligheid.

3.7.

De duurzame oplossing dient overeen te stemmen met het hoger belang van het kind en de fundamentele rechten van het kind dienen worden gerespecteerd.

"Het fundamenteel principe van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de Rechten van het Kind (I.V.R.K.) van 20 november 1989 is dat voor alle beslissingen met betrekking tot kinderen, van welke instantie zij ook mogen uitgaan, « het hoger belang van het kind de eerste overweging vormt».

Ofschoon dit principe niet in het I.V.R.K. wordt gedefiniëerd, moet het worden geïnterpreteerd als een algemeen rechtsprincipe dat moet worden toegepast op elke beslissing die wordt genomen met betrekking tot N.B.M.V."

(Zie Omzendbrief betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, dd. 15 september 2005)

In de bestreden beslissing wordt bovendien op onafdoende wijze rekening gehouden met de rechten van het kind zoals bepaald in het Kinderrechtenverdrag:

- Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien.
- Kinderen hebben het recht zich te ontplooien en te ontwikkelen.
- Kinderen hebben recht op onderwijs.

Het terugsturen van de verzoeker naar zijn land van herkomst doorbreekt de stabiliteit in het leven van het minderjarige kind, stabiliteit die de verzoeker eindelijk terug gevonden heeft in België.

De Dienst Vreemdelingenzaken treedt minstens artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag met de voeten:

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

"Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen."

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag:

"Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind."

Hierboven wordt reeds gesteld dat de specifieke situatie van verzoeker het zo goed als onmogelijk maakt om naar school te gaan.

3.8.

De motivatie in de bestreden beslissing is niet draagkrachtig teneinde in alle redelijkheid en zonder enige twijfel te kunnen oordelen dat de duurzame oplossing in hoofde van de verzoeker zou bestaan in een terugkeer naar Afghanistan.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt de materiële motiveringsplicht, alsook het redelijkheidsbeginsel."

4.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan het bevel tot terugbrenging werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de concrete kritiek van de verzoekende partij, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie dat aan de voogd van de verzoekende partij een bevel tot terugbrenging diende te worden betekend.

Verweerder merkt op dat de in casu bestreden beslissing in wezen twee luiken bevat.

Eerzijds wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de minderjarige niet in het bezit is van de vereiste documenten om in het Rijk te blijven en met name noch in het bezit is van een paspoort noch van een visum. Verweerder merkt op dat de verzoekende partij dit motief dat ten grondslag ligt van de bestreden beslissing als dusdanig niet betwist.

Anderzijds wordt in de bestreden beslissing geantwoord op de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van de bijzondere verblijfsprocedure voor niet-begeleide minderjarige onderdanen van een derde land, zoals vastgelegd in de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 110sexies tot 110undecies van het Vreemdelingenbesluit.

Overeenkomstig artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet wordt besloten dat de duurzame oplossing niet noodzakelijk in België is en wordt een terugkeer naar Afghanistan vooropgesteld, alwaar de minderjarige kan worden herenigd met zijn moeder.

Er wordt betwist dat de verzoekende partij zich met haar moeder zou kunnen vestigen in Afghanistan, gelet op het feit dat de moeder geen enkel inkomen heeft en zij niet in staat is om te zorgen voor verzoekende partij. Terwijl de vader van verzoeker vermoord is en verzoeker schrik heeft dat hem hetzelfde zal overkomen, aangezien de broer nog steeds zijn functie als commandant bij het leger uitoefent.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij zich in casu beperkt tot ongestaafde en hypothetische beschouwingen, dewelke geen afbreuk kunnen doen aan de gedegen motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd immers vastgesteld dat de verzoekende partij geen voldoende bewijs heeft voorgelegd, alsdat er geen mogelijkheid meer zou zijn op opvang in Afghanistan bij zijn moeder, die desgevallend steun kan krijgen van de familie en dat de duurzame oplossing om die reden een noodzakelijk verblijf in België betreft. In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat de moeder van verzoeker over niet genoeg geld zou beschikken, heeft de gemachtigde dienaangaande terecht gewezen op het feit dat de kleine broer van verzoeker wel bij zijn moeder verblijft en de vraag kan gesteld worden waarom ook hij niet zou onderduiken voor de verklaarde bedreigingen indien het land verlaten financieel niet mogelijk is.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding stelt vast dat er in Afghanistan een volwaardig opvangalternatief is, gelet op het feit dat de verzoekende partij kan terugkeren naar zijn moeder.

Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“2° duurzame oplossing :

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;
- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;”

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om te oordelen dat er in casu geen bewijzen voorliggen die aantonen dat dit op heden niet meer zou kunnen, dat er voldoende garanties zijn voor opvang in het land van herkomst :

“4.3.4. Gelet op voorgaande vaststellingen kan ook niet worden besloten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder geen enkel onderzoek heeft gedaan naar de situatie van de moeder van S. B. R. moet worden opgemerkt dat verweerder heeft vastgesteld dat S. B. R. voorheen door zijn moeder werd opgevangen en dat er niet wordt aangetoond dat deze vrouw niet in staat zou zijn om hem opnieuw op te vangen.

De Raad wijst er ten overvloede op dat verzoeker zijn eigen verantwoordelijkheden niet kan afwentelen op verweerder en dat indien hij van oordeel was dat er bijkomende overtuigingsstukken in aanmerking dienden te worden genomen het hem toekwam deze aan te leveren.

Er kan geen schending van de artikelen 16/14, 16/18 en 74/16 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.” (RvV 4 februari 2013, nr. 96.554)

Tot slot wijst verweerder nog naar volgend arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Besluitend stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel concreet element aanbrengt ter weerlegging van de motivering in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat de moeder of oom langs moederszijde van de minderjarige niet in staat zou zijn om de minderjarige op te vangen en naar hun bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien, zoals zij dit in het verleden steeds hebben gedaan. Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat een duurzame oplossing zich noodzakelijk in België situeert. Verzoekers betoog komt er in wezen op neer dat zelfs indien zeer vage en op bepaalde punten ook ongeloofwaardige verklaringen worden afgelegd over de familiale situatie en de herkomst van de minderjarige, indien er geen enkel objectief gegeven of stuk wordt voorgelegd en indien er door de voogd in samenspraak met de minderjarige geen enkel opsporingsonderzoek is verricht naar het terugvinden van de familieleden, de volledige bewijslast bij verweerder ligt wat betreft het concreet aantonen dat de familie kan instaan voor de opvang. Een dergelijk standpunt kan niet worden bijgetreden. In de hierboven geschetste omstandigheden kan namelijk geenszins worden aangenomen dat de minderjarige en zijn voogd volledig zijn ontslagen van hun plicht om minstens een begin van bewijs aan te brengen van de onmogelijkheid van een adequate opvang door de familie of van een duurzame oplossing in het land van herkomst. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk noch strijdig met artikel 61/18, eerste lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet waar verweerder, rekening houdend met de elementen in het dossier, een terugkeer naar het land van herkomst met het oog op een hereniging van de minderjarige met zijn moeder of familie als duurzame oplossing vooropstelt en een bevel tot terugbrenging uitvaardigt. Dit is ook in overeenstemming met artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat verweerder bij het bepalen van de duurzame oplossing voorrang dient te geven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin. Nu door verzoeker bij de aanvraag geen enkel concreet element of begin van bewijs werd voorgelegd dat een duurzame oplossing niet ligt in een hereniging met zijn moeder en/of familie in zijn land van herkomst, kan ook niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing voorbarig zou zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 61/14 en 61/18 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.” (RvV 30 juli 2013, nr. 107.646)

Daarnaast heeft de gemachtigde vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker aangaande de problemen in Afghanistan reeds onderzocht en verworpen werden door de daartoe competente asielinstanties, waarbij het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen oordeelde dat de verklaringen weinig overtuigend zijn. Bovendien zijn de verklaringen van verzoeker niet coherent met deze gedaan tijdens de signalementsfiche.

Bijgevolg heeft de gemachtigde na zorgvuldig onderzoek van het dossier van de verzoekende partij vastgesteld dat de verzoekende partij haar aanvraag tot het bekomen van verblijfsdocumenten op verklaringen is gebaseerd, dewelke onvoldoende aannemelijk worden gemaakt door objectieve gegevens.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. De verzoekende partij blijft in gebreke om bewijs aan te brengen dat een opvang in het herkomstland niet mogelijk is, terwijl niet dienstig kan worden betwist dat het aan de verzoekende partij toekomt om dienaangaande de bewijslast te dragen.

“De bewijslast berust bij de aanvrager die om een machtiging tot verblijf verzoekt. Verweerder oordeelt op kennelijk redelijke wijze dat het attest met de verklaring van zijn moeder en het medisch attest

(gedateerd op 26 juni 2001) niet op een objectieve en reële manier de vermeende armoede en de vermeende problemen met de vader aannemelijk maken, nu deze documenten op aanvraag zijn bekomen en de moeder/vader niet ontslaan van haar/zijn ouderlijke macht" (R.v.V. nr. 84 816 van 18 juli 2012, www.rvv-cce.be)

En ook:

"Gelet op de vaststellingen, ondersteund door de stukken van het administratief dossier – dat de ouders van verzoekster nog leven en wonen in het land van herkomst, dat zij nog steeds de ouderlijke macht uitoefenen, dat uit niets blijkt dat zij niet in staat zouden zijn om verzoekster op te vangen en naar hun bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien, zoals zij dit in het verleden hebben gedaan en dit te meer nu de ouders ook nog blijken te kunnen instaan voor de zussen en broer van verzoekster – heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat een duurzame oplossing in de zin van een terugkeer naar het land van herkomst en een hereniging met de ouders noodzakelijk is. Bovendien wordt erop gewezen dat de bijlage 38 verlengd kan worden ter facilitering van de organisatie van de effectieve terugkeer. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wel degelijk de situatie van verzoekster aan een grondig onderzoek onderworpen en is het evenmin kennelijk onredelijk om te oordelen dat gepaste opvang in het herkomstland aanwezig is, gelet op de aanwezigheid van de ouders aldaar en het feit dat er geen tegenindicaties zijn die erop wijzen dat deze niet in staat zouden zijn om verzoekster op te vangen. Met haar betoog toont verzoekster geenszins het tegendeel aan. Immers, verzoekster betoogt slechts op basis van loze beweringen dat haar ouders haar niet zullen willen opvangen omwille van haar traditioneel huwelijk, hetgeen, samen met de vaststelling dat uit het administratief dossier blijkt dat de ouders van verzoekster op de hoogte zijn van haar gezinssituatie en dit element niet heeft verhinderd dat zij regelmatige contacten onderhouden, geen afbreuk kan doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. Zoals de bestreden beslissing trouwens terecht opmerkt staat niets verzoekster in de weg om na een terugkeer, de geëigende procedures te volgen met het oog op regelmatige binnenkomst en verblijf.

De Raad ziet voorts niet in, gelet op de gegevens waarover de Dienst Vreemdelingenzaken beschikte, waarom deze nog verder onderzoek zou moeten voeren naar de situatie van verzoekster. De zorgvuldigheidsplicht gaat immers niet zo ver dat, wanneer het bestuur over voldoende elementen beschikt om met kennis van zaken te oordelen over een aanvraag, het alsnog verder onderzoek zou moeten voeren. ." (R.v.V. nr. 76 319 van 26.02.2012, www.rvv-cce.be)

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft het dossier van verzoekende partij zorgvuldig onderzocht en is tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk in België zou situeren en stelt dan ook een spoedige terugkeer van de verzoekende partij naar Afghanistan voorop.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij zich zelf nogmaals heeft beroepen op haar vermeende problemen in Afghanistan, is het evenwel niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om te oordelen dat de verklaringen van de verzoekende partij reeds uitvoerig en grondig onderzocht werden door de competente asielinstanties, terwijl door de verzoekende partij geen nieuwe objectieve elementen of bewijskrachtige documenten werden toegevoegd.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij er middels haar ongestaafde beschouwingen niet in slaagt afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing, waarbij dient te worden benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de door de voogd en de minderjarige aangebrachte gegevens en stukken.

Het loutere feit dat de verzoekende partij voorhoudt alhier een stabiel leven te hebben uitgebouwd en goed geïntegreerd zijn, volstaat uiteraard niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

Betreffende de vermeende schending van het Internationaal Verdrag dd. 20.11.1989 voor de Rechten van het Kind, laat de verwerende partij gelden dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat de verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd.

Gelet op de motivering van de bestreden beslissing wordt niet aangetoond dat de gemachtigde van de Staatssecretaris onvoldoende heeft onderzocht of er een gepaste opvang en verzorging mogelijk is in het land van herkomst. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat op enig concreet punt een verder onderzoek door de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte niet werd doorgevoerd.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel tot terugbrenging aan de voogd van de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.3. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

4.4. In de mate dat de verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.5. De bestreden beslissing kadert in de eerste plaats in een aanvraag die de voogd van de verzoeker op 22 maart 2017 indiende in toepassing van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet. Het betreft een specifieke procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die onder meer tot doel heeft een duurzame oplossing voor de minderjarige te bepalen en hem te beschermen tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden.

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;*
- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.*

Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”

4.6. De gemachtigde besliste tot afgifte van een bevel tot terugbrenging aan de voogd van de betrokken niet-begeleide minderjarige, omdat hij oordeelde dat *“op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier, de verklaringen van betrokkene en de bekomen informatie tijdens het gehoor op 25.04.2017, (...) men niet [kan] stellen dat de duurzame oplossing voor betrokken noodzakelijk in België ligt”* en dat *“een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop [wordt gesteld], alwaar een hereniging met zijn moeder en siblings tot stand komt.”*

4.7. Artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet definieert de “duurzame oplossing” als volgt:

“2° duurzame oplossing :

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;”*

Artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

De wetgever stelt aldus, in de situatie dat een terugkeer naar de ouders in het land van herkomst als duurzame oplossing wordt overwogen, voorop dat er garanties dienen te zijn op een adequate opvang en verzorging door de ouders, rekening houdende met de leeftijd en de graad van zelfstandigheid van de minderjarige.

Dit wordt bevestigd in het arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013 waar het Grondwettelijk Hof oordeelde dat: *“artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding.”*

In dit verband kan eveneens worden gewezen op artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen jegens een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling, neemt de minister of zijn gemachtigde elk voorstel tot duurzame oplossing van zijn voogd in overweging en houdt hij rekening met het hoger belang van het kind.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige.”

4.8. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat zijn moeder “alleen in[staat] voor de zorg van twee kinderen”, dat zij “heden ten dage niet in staat is in te staan voor zijn zorg” daar zij “[niet] beschikt [...] over een inkomen”, zij “niet meer [kan] instaan voor haar eigen onderhoud, laat staan voor het onderhoud van [haar zoon]”. Verzoeker wijst erop dat zijn familie “momenteel van liefdadigheid van een

oom en de oudere broer van verzoeker [leeft]", dat zijn moeder "volledig afhankelijk [is] van aalmoezen en [...] amper [kan] overleven" en dat "de basisbehoeften [...] absoluut niet voorhanden [zijn]."

Verzoeker benadrukt dat er in casu geen garanties zijn op adequate opvang en verzorging, naargelang de leeftijd en de graad van zelfstandigheid. Hij besluit dat de motivering in de bestreden beslissing niet draagkrachtig is teneinde in alle redelijkheid en zonder enige twijfel te kunnen oordelen dat de duurzame oplossing in hoofde van verzoeker zou bestaan in een terugkeer naar Afghanistan, zodat hij de materiële motiveringsplicht geschonden acht.

4.9. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde een terugkeer naar het land van herkomst als duurzame oplossing voorop stelt omdat "Op dit moment [...] er nog steeds opvang en verzorging door de moeder mogelijk [is], die desgevallend steun kan krijgen van de familie." De gemachtigde lijkt dit af te leiden uit het gegeven dat "uit [verzoekers] verklaringen niet blijkt dat hij bij terugkeer niet bij zijn familie terecht zou kunnen".

In de synthesesnota, die zich bevindt in het administratief dossier en werd opgesteld voorafgaand aan de bestreden beslissing, noteerde de gemachtigde dat er "andere familieleden [...] nog allemaal in hetzelfde dorp [wonen]" en dat er "familienetwerk aanwezig" is. Evenwel verklaarde verzoeker tijdens het gehoor van 25 april 2017, waarvan zich een schriftelijke weergave bevindt in het administratief dossier, dat hij geen contact heeft met de twee ooms langs moederskant, noch met zijn oom F.B. langs vaderskant. Hij heeft enkel contact met zijn tweede oom A.H. langs vaderskant. Derhalve blijkt uit het administratief dossier duidelijk dat, hoewel andere familieleden in hetzelfde dorp wonen, de contacten van verzoeker zich enkel beperken tot die ene oom A.H., die hij in het gehoor omschrijft als "belangrijk voor me".

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker tijdens het gehoor van 25 april 2017 werd gevraagd hoe zijn moeder, die huisvrouw is, "overleeft" na de dood van zijn vader, die de kostwinner van het gezin was. Verzoeker verklaarde daarop dat zijn broer en oom haar financieel helpen. In een synthesesnota van 9 juni 2017 noteerde de gemachtigde dat de "moeder wordt onderhouden door haar oudste zoon en oom".

Ondanks deze verklaringen van verzoeker, poneert de gemachtigde in de bestreden beslissing dat "Op dit moment [...] er nog steeds opvang en verzorging door de moeder mogelijk [is]".

De gemachtigde gaat hiermee voorbij aan de gegevens die duidelijk uit het administratief dossier blijken en die niet worden betwist, met name dat de vader van verzoeker dood is, dat zijn moeder een alleenstaande Afghaanse huisvrouw is die geen eigen inkomen heeft en die na de dood van haar echtgenoot "overleeft" door financiële hulp van de oom en oudste broer van verzoeker.

Uit het gegeven dat zijn moeder heden financiële steun nodig heeft om zelf te overleven en krijgt, kan niet automatisch worden afgeleid dat het in casu is gegarandeerd dat zij met die steun ook in staat is om op adequate wijze te voorzien in de opvang en zorg van verzoeker zonder dat er daartoe voldoende concrete elementen voorliggen. De veronderstelling dat "nog steeds opvang door en verzorging door de moeder mogelijk is", vindt geen bevestiging in de concrete gegevens van het administratief dossier, des te meer niet blijkt dat rekening werd gehouden met het niet-betwiste gegeven dat verzoekers moeder heden een alleenstaande Afghaanse huisvrouw is zonder eigen inkomen die overleeft dankzij steun van verzoekers oom en oudste broer.

Er kan integendeel redelijkerwijze worden aangenomen dat zijn moeder bijkomende steun nodig zal hebben om ook in verzoekers opvang en zorg te voorzien. Het onderzoek of er voor verzoeker adequate opvang en verzorging aanwezig zijn in het land van herkomst diende, gezien de specifieke context, dan ook te worden gevoerd ten aanzien van de oudste broer en de oom A.H. van verzoeker en niet ten aanzien van verzoekers moeder die een alleenstaande Afghaanse huisvrouw is.

4.10. In die zin vult de gemachtigde zijn stelling aan met de zinsnede dat verzoekers moeder "desgevallend steun kan krijgen van de familie". Hij refereert hiermee aan een eventualiteit of mogelijkheid dat (niet nader genoemde) familieleden bereid zullen zijn om verzoekers moeder steun te verlenen zodat zij op haar beurt in de opvang en zorg van verzoeker kan voorzien bij zijn terugkeer.

Een eventualiteit of mogelijkheid tot steun kan niet worden beschouwd als een garantie, d.i. zekerheid, op steun. De gemachtigde gaat ook hier enkel uit van een veronderstelling, zonder dat concreet wordt nagegaan of de (niet nader genoemde) familieleden ook daadwerkelijk bereid zijn om verzoekers moeder steun te verlenen zodat zij op haar beurt op adequate wijze in de opvang en zorg van verzoeker

kan voorzien bij zijn terugkeer. Enige garanties daaromtrent blijken niet uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier.

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing verder: *“op basis van zijn verklaringen blijkt niet dat hij slecht werd behandeld of er niet langer welkom is”*. Het gegeven dat verzoeker in het verleden niet slecht werd behandeld of niet langer welkom is, zegt iets over de liefde en emotionele zorg van en door zijn moeder maar garandeert evenwel niet dat zijn moeder, al dan niet met steun van familieleden, heden ten dage in staat is om verzoeker adequaat op te vangen en te verzorgen, met name om in zijn basisbehoeften te voldoen.

De gemachtigde wijst er nog op dat *“Bovendien verblijven de andere siblings nog bij moeder of in het land”*. Het loutere gegeven dat de *“andere siblings nog bij moeder of in het land”* verblijven is geen garantie op adequate opvang en verzorging. Er blijkt immers niet wie in de opvang en verzorging van deze *“siblings”* voorziet. Mocht de moeder in de opvang en verzorging van de minderjarige broers voorzien, dan staat op basis van dit gegeven evenmin vast dat de moeder ook in staat is om in een adequate opvang en verzorging van verzoeker te voorzien, nu blijkt dat de moeder *“overleeft”* dankzij steun van verzoekers oom en oudste broer.

De gemachtigde stelt nog: *“Betrokkene geeft te kennen dat ze niet over genoeg geld zouden beschikken om het vertrek van beide zonen te financieren (zie p10/15 gehoor d.d. 25.04.17). Gezien het kleine leeftijdsverschil met zijn jongere broer (15 jaar oud) kan men zich de vraag stellen waarom ook hij niet zou onderduiken voor de verklaarde bedreigingen indien het land verlaten financieel niet mogelijk is.”* Het louter stellen van de vraag *“waarom ook hij niet zou onderduiken voor de verklaarde bedreigingen indien het land verlaten financieel niet mogelijk is”* laat evenmin toe vast te stellen dat er een garantie is op adequate opvang en verzorging bij terugkeer naar zijn moeder in het land van herkomst.

4.11. De gemachtigde merkt op dat het aan *“verzoekende partij [is] om alle noodzakelijke maatregelen te nemen teneinde de familie van de minderjarige op te sporen”* en dat *“tot op heden [...] niet [wordt] aangetoond dat betrokkene [...] niet meer terecht kan en opgevangen worden bij zijn familie in Afghanistan of dat er geen andere oplossing mogelijk is dan een noodzakelijk verblijf in België. Er zijn geen opzoekingen die het tegendeel bewijzen. De elementen waarover wij nu beschikken, laten ons geenszins toe te besluiten dat geen invulling kan gegeven worden aan artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet.”*

In een zelfde zin voert de verwerende partij in haar nota aan dat het *“niet kennelijk onredelijk [is] van de gemachtigde [...] om te oordelen dat er in casu geen bewijzen voorliggen die aantonen dat dit op heden niet meer zou kunnen, dat er voldoende garanties zijn voor opvang in het land van herkomst”*.

Uit artikel 11 van de Voogdijwet van 24 december 2002 (of: artikel 479 van de programmawet van 24 december 2002) volgt dat: *“§ 1. De voogd treft alle passende maatregelen om de familieleden van de minderjarige op te sporen. Hij doet alle voorstellen die hij nodig acht om een duurzame oplossing te vinden overeenkomstig het belang van de minderjarige. [...]”*

Hieruit volgt dat de voogd er inderdaad toegehouden is om bij te dragen tot het vinden van een duurzame oplossing voor de betrokken minderjarige. Het *“bepalen”* van wat een duurzame oplossing is in een individuele situatie komt echter enkel toe aan de gemachtigde, zoals duidelijk blijkt uit de artikelen 61/17, 61/18 en 74/16, § 1 van de Vreemdelingenwet. Het is de gemachtigde die bevoegd is om te beslissen over de duurzame oplossing voor de individuele situatie van de betrokken minderjarige vreemdeling.

In casu stelt de Raad, op basis van het administratief dossier, vast dat de voogd, samen met verzoeker, aan de gemachtigde, in het kader van de aanvraag om verblijfsmachtiging en het gehoor van 25 april 2017, informatie heeft meegedeeld over de verschillende familieleden, hun woonplaats en het eventueel contact met verzoeker.

De gemachtigde noteerde in de synthesesnota in het onderdeel *“Zoektocht naar de ouders en familie”*: *“Indien info klopt zijn familieleden traceerbaar in het dorp Malang. De broer zou telefonisch bereikbaar kunnen zijn.”* Tevens blijkt dat de voogd in een email van 27 april 2017 het gsm-nummer van oom A.H. aan de gemachtigde heeft overgemaakt. Dit gsm-nummer werd ook genoteerd in de synthesesnota. Aldus heeft de voogd wel degelijk zijn medewerking verleend en de nodige informatie gegeven om de familieleden van verzoeker op te sporen.

De Raad herhaalt dat artikel 61/14, 2°, tweede streepje van de Vreemdelingenwet duidelijk is in die zin dat een terugkeer naar het land van herkomst slechts een duurzame oplossing kan zijn, wanneer tevens

garanties aanwezig zijn op adequate opvang en verzorging door de ouders of andere volwassenen. Uit artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet volgt evenzo uitdrukkelijk dat op de gemachtigde de plicht rust, wanneer een bevel tot terugbrenging wordt afgeleverd, zich ervan te hebben vergewist dat de minderjarige die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst.

Gelet op de aangehaalde wetsbepalingen kan geenszins worden aangenomen als zou de gemachtigde op de enkele grond dat geen bewijs wordt geleverd dat ouders niet in een (adequate) opvang kunnen voorzien, steeds onmiddellijk kunnen besluiten tot de afgifte van een bevel tot terugbrenging. Hiertoe dienen, overeenkomstig hetgeen de wetgever heeft voorzien, garanties voor te liggen.

De rechtspraak van de Raad die de verwerende partij aanhaalt in haar nota met opmerkingen, laat niet anders te besluiten nu deze dateert van voor of kort na het arrest van 18 juli 2013 van het Grondwettelijk Hof waar de vergewisplicht in hoofde van de gemachtigde duidelijk werd uiteengezet. Verder kan worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State die bevestigt dat enige tekortkoming in hoofde van de voogd, *“de gemachtigde niet [ontslaat] van de vergewisplicht in artikel 74/16, § 2 van de vreemdelingenwet”* (RvS 30 januari 2015, nr. 11.059 (c)).

Het feit dat de verzoeker niet heeft aangetoond of bewezen dat hij niet meer terecht kan en opgevangen kan worden door zijn familie in Afghanistan, kan in dit verband dan ook niet volstaan om te besluiten dat de wettelijk vereiste garanties aanwezig zijn.

Het is immers aan de gemachtigde, indien hij meent dat de duurzame oplossing zich in het land van herkomst situeert, om aan te tonen dat de moeder van verzoeker hem een adequate opvang en verzorging wil en kan bieden, dit des te meer nu tijdens het gehoor werd aangegeven dat verzoekers moeder, na de dood van verzoekers vader, als alleenstaande Afghaanse huisvrouw *“overleeft”* dankzij financiële hulp van verzoekers oom en oudste broer.

Gelet op de voormelde artikelen 61/17 juncto 61/14, 2°, tweede streepje en artikel 74/16, § 2 van de Vreemdelingenwet volstaat het derhalve niet om louter te stellen dat de voogd van de minderjarige niet zou hebben bewezen of aangetoond dat opvang niet mogelijk is.

4.12. Uit wat is besproken in punten 4.9 en 4.10, volgt dat het besluit van de gemachtigde om een spoedige terugkeer naar het land van herkomst als duurzame oplossing voorop te stellen enkel is gesteund op de veronderstellingen waarbij geen rekening is gehouden met *“het geheel van de elementen”* zoals deze blijken uit het administratief dossier en die niet worden betwist, met name dat verzoekers moeder een alleenstaande Afghaanse huisvrouw is die na de dood van haar man *“overleeft”* dankzij financiële hulp van verzoekers oudste broer en oom.

De Raad benadrukt dat de wetgever heeft voorzien dat er een voldoende garantie dient te zijn voor een adequate opvang en verzorging bij terugkeer naar het land van herkomst, hetgeen impliceert dat in dit verband voldoende concrete elementen moeten voorliggen. Bij gebreke aan concrete elementen in de bestreden beslissing of in het administratief dossier omtrent de vereiste garantie op adequate opvang, kan de Raad niet anders dan besluiten dat gemachtigde in casu enkel is uitgegaan van een vermoeden op dit vlak.

De bestreden beslissing klemmt bovendien des te meer nu, zoals vastgesteld in punt 4.11, verzoeker en zijn voogd informatie hebben aangebracht om zijn moeder en zijn oom op te sporen, waaronder een gsm-nummer van verzoekers oom. Evenwel blijkt uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier dat de gemachtigde contact heeft opgenomen met deze oom om zich te vergewissen van eventuele garanties op adequate opvang en verzorging, hoewel hij op de hoogte was van het niet-betwiste feit dat verzoekers moeder, als alleenstaande Afghaanse huisvrouw na de dood van haar man, *“overleeft”* dankzij financiële hulp van de oom.

De vrijblijvende verwijzing voorts in de bestreden beslissing naar de mogelijkheid om een beroep te doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van organisaties zoals de IOM, Caritas en Fedasil, waarbij niet blijkt dat deze programma's rekening houden met het specifieke profiel van verzoeker als niet-begeleide minderjarige, kan evenmin worden beschouwd als een daadwerkelijke garantie op adequate opvang en verzorging in het thuisland door niet-gouvernementele organisaties, die rekening houdt met de leeftijd en de graad van zelfstandigheid.

Waar hij er ten slotte op wijst dat verzoeker *“met zijn 17 jaar [...] over een zekere zelfstandigheid en maturiteit [beschikt]”* en op basis daarvan redelijkerwijze aanneemt dat de opvang die hem in het verleden werd geboden ook bij terugkeer voldoende zal zijn, onderkent de gemachtigde dat heden de moeder van verzoeker een alleenstaande Afghaanse huisvrouw is die na de dood van haar man – reden van het vertrek van verzoeker uit Afghanistan – *“overleeft”* dankzij financiële steun van familie.

4.13. Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze is nagegaan of de verzoekende partij bij terugkeer naar Afghanistan over voldoende garanties van adequate opvang en verzorging beschikt, zoals vereist door de artikelen 61/14, 61/17, 61/18 en 74/16 van de Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht vereist dat voor elke administratieve beslissing rehtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat het werkelijk bestaande feiten moet betreffen die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. Zo hiervan al dan niet op afdoende wijze blijk van moet worden gegeven in het besluit zelf, lijkt de mogelijkheid tot controle hierop te vereisen dat die grondslag blijkt uit het administratief dossier. Uit wat hierboven werd besproken blijkt dat de bestreden beslissing niet met de vereiste zorgvuldigheid is tot stand gekomen en kan verzoeker worden bijgetreden in zijn standpunt dat er *“in casu geen garanties zijn op adequate opvang en verzorging, naargelang de leeftijd en de graad van zelfstandigheid”*. Derhalve voert verzoeker terecht aan dat de bestreden beslissing niet toelaat *“zonder enige twijfel te kunnen oordelen dat de duurzame oplossing in hoofde van de verzoeker zou bestaan in een terugkeer naar Afghanistan”*.

De bestreden beslissing mist dan ook een deugdelijke materiële grondslag. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, in het licht van de hoger genoemde bepalingen van de Vreemdelingenwet, kan worden aangenomen.

De argumenten van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel behoeven geen verdere bespreking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2017 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES